

Η ελληνορθόδοξη (και όχι μόνο) Βιέννη κλαίει αλλά και χαίρεται

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Του Σπύρου Μπαζίνα

Η ελληνορθόδοξη (και όχι μόνο) Βιέννη κλαίει. Κλαίει τον μεγάλο ιεράρχη της, τον πλάτανο στη σκιά του οποίου ξαπόσταινε, στις χαρές και στις λύπες της, τον αρχοντικό δεσπότη της με την λειτουργική τάξη, την ιεροπρεπή ψαλμωδία, το πατερικό κήρυγμα.

Κλαίει η ελληνορθόδοξη Βιέννη και μαζί μας κλαίει και η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, το Οικουμενικό Πατριαρχείο μας, το Μέγα Μοναστήρι, που τόσο το αγάπησε με μια αγάπη χωρίς όρους και χωρίς όρια, μια αγάπη που ενέπνευσε σε όλους μας.

Κλαίει και η Μητέρα Πατρίδα, στην οποία έμεινε πάντα προσηλωμένος, δίνοντας καλή ελληνική και ορθόδοξη μαρτυρία, όπου κι αν στάθηκε, στην Βιέννη ή στον κόσμο, σε εκκλησίες, καγκελαρίες ή Παν/μια.

Καλωσόριζε εγκάρδια τους επισκέπτες εξ Ελλάδος και τους παρακαλούσε να πουν στην Πατρίδα ότι οι εκκλησίες μας στην Διασπορά παραμένουν ανοικτές και οι

καντήλες αναμμένες.

Έφερε στην στιβαρή πλάτη του την ιστορία του Ελληνισμού της Βιέννης (των Σίνα, των Δούμπα και του Φεραίου) και ήταν αποφασισμένος να παραδώσει στην επομένη γενιά ακέραια την κληρονομιά που πήρε ο ίδιος από τον μακαριστό Γέροντα του, τον Χρυσόστομο Τσίτερ, και το έκανε. [\(περισσότερα...\)](#)